

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny – Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: Katarzyna Nowak

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2018 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: **(...) S.A. z siedzibą w G.**

przeciwko: **A. B.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. B. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w G. kwotę 2.170 zł 98 gr (dwa tysiące sto siedemdziesiąt złotych 98/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 lipca 2017 r. do dnia zapłaty;

II. umarza postępowanie w zakresie żądania zasądzenia kwoty 1.436 zł 94 gr (jeden tysiąc czterysta trzydzieści sześć złotych 94/100) oraz odsetek za opóźnienie żądanych od tej kwoty;

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

IV. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 153 zł 63 gr (sto pięćdziesiąt trzy złote 63/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. nakazuje zapłacić powodowi (...) S.A. z siedzibą w G. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 23 zł (dwadzieścia trzy złote) tytułem zwrotu części kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;

VI. nakazuje zapłacić pozwanej A. B. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 29 zł (dwadzieścia dziewięć złotych) tytułem zwrotu części kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. B. kwoty 3.794,51 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot i dat w pozwie wskazanych oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, iż na podstawie umowy sprzedaży energii elektrycznej dostarczał stronie pozwanej energię elektryczną do lokalu wskazanego w przedmiotowej umowie. Podał też, że w związku z wykonywaniem usługi wystawił i doręczył stronie pozwanej wskazane w pozwie faktury oraz noty odsetkowe, które nie zostały przez pozwaną opłacone. Wg dalszych twierdzeń pozwu na należność dochodzoną pozwem składały się następujące należności:

a) kwota 33,51 zł – wnikająca z faktury (...) - wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od dnia 4 listopada 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

b) kwota 1.931,35 zł – wynikająca z faktury (...) - wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia 26 lipca 2016 r.;

c) kwota 0,38 zł – wynikająca z noty odsetkowej faktury (...) - wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

d) kwota 1.808 zł – wynikająca z faktury (...) - wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od dnia 8 listopada 2016 r. do dnia zapłaty;

e) kwota 21,27 zł – wynikająca z noty odsetkowej (...) - wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

W sprzeciwie od wydanego w sprawie w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty, pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości podnosząc, że składała powodowej spółce reklamacje w związku z wystawionymi przez nią fakturami, na które do dnia wniesienia sprzeciwu nie uzyskała odpowiedzi. Zarzuciła też, że dokonała sprzedaży nieruchomości, do której powód dostarczał energię, w związku z czym w dniu 15 kwietnia 2016 r. spisała z nabywcą protokół zdawczo-odbiorczy, w którym został wskazany stan licznika zużycia energii w tym dniu, który wynosił 46.044,67 kWh. Poniosła też, że nowy nabywca zawarł następnie umowę na zakup energii do tej nieruchomości - w związku z czym obecne zużycie, którego zapłaty dochodzi powód, winno być zostać rozliczone w ramach umowy zawartej z nabywcą nieruchomości. Zdaniem pozwanej powód nieprawidłowo w tej sytuacji obciążył ją szacunkowo ustalonym zużyciem w wysokości ustalonej przez niego wielkości wyższej niż stan wskazany w protokole zdawczo-odbiorczym o 2.611,33 kWh.

W piśmie procesowym z dnia 14 lutego 2018 r. (k. 132-133), powód cofnął pozew i zrzekł się roszczenia w zakresie kwoty 1.436,94 zł (wskazaną w fakturze korygującej Vat nr (...)), podtrzymując jednocześnie powództwo w pozostałym zakresie, wnosząc w konsekwencji o zasądzenie od pozwanej kwoty 2.357,57 zł tytułem pozostałej do zapłaty należności wynikającej w zakresie kwoty:

a) kwoty 1.808 zł wynikającej z faktury Vat nr (...) - wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od dnia 8 listopada 2016 r. do dnia zapłaty

b) kwoty 33,51 zł – wynikającej z faktury (...) - wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od dnia 4 listopada 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

c) kwoty 494,41 zł – wynikającej z faktury (...) - wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia 26 lipca 2016 r.;

d) kwoty 21,27 zł – wynikającej z noty odsetkowej (...) - wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

e) kwoty 0,38 zł – wynikającej z noty odsetkowej faktury (...) - wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

W uzasadnieniu tej decyzji powód wskazał, że po wystawieniu korekty kwestionowanej przez pozwaną faktury Vat nr (...), po korekcie kwota wynikająca z tej faktury stanowi rozliczenie pozwanej do dnia 16 maja 2016 r., a więc do czasu gdy pozwana była stroną umowy zawartej z powodową spółką. Odnosząc się zaś do pozostałych należności wskazanych w fakturach podniósł, że faktury objęte żądaniem pozwu zostały pozwanej wystawione w związku z odczytem faktycznym zużycia energii, przez co odzwierciedlają one faktyczne zużycie energii elektrycznej w okresie, kiedy pozwana korzystała z energii elektrycznej dostarczanej przez powoda, a zatem pozwana pozostaje zobowiązana do zapłaty tych należności. Pełnomocnik powoda podał też, że wskazania stanów licznika są zgodne z podpisanym przez pozwaną protokołem zdawczo-odbiorczym z dnia 16 kwietnia 2016 r.

W uzupełnieniu powyższego, w piśmie z dnia 10 lipca 2017 r. (k. 173-173v) powód wyjaśnił, że w związku z wystawioną pozwaną fakturą korygującą (wystawioną w wyniku rozpatrzenia reklamacji pozwaną) do zapłaty przez pozwaną pozostała kwota 494,41 zł. Faktura korygująca rozliczyła bowiem pozwaną wg stanów liczników wskazanych przez nią w protokole zdawczo-odbiorczym licznika z dnia 16 kwietnia 2016 r. Dodatkowo do tej faktury korygującej zostało jednak doliczone średniodobowe zużycie energii elektrycznej za okres od 16 kwietnia 2016 r. do dnia 16 maja 2016 r. w wysokości 205 kWh, co łącznie stanowiło szacunkowe zużycie energii elektrycznej w wysokości 46.249 kWh, które zostało wskazane w fakturze korygującej.

Pozwana w toku procesu cały czas kwestionowała wysokość dochodzonej od niej należności zarzucając, że również faktura korygująca nie wyjaśnia jaka ostatecznie powinna być wysokość obciążającej ją należności. Zarzucała także przedwczesność powództwa podnosząc, że zostało ono wniesione, mimo że pracownicy powoda potwierdzali pozwaną, że istnieją rozbieżności w zakresie naliczeń i że zostaną wystawione poprawione korekty. Pozwana zarzucała też, że faktury mają inne daty widniejące w systemie, a inne daty po tym, jak otworzy się plik elektroniczny, przez co zawarte są tam błędne daty o terminie ich płatności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

W dniu 23 listopada 2009 r. pozwana zawarła z (...) S.A. z siedzibą w G. na czas nieokreślony umowę kompleksową o numerze (...), przedmiotem której była sprzedaż energii elektrycznej i świadczenie usług przesyłowych do nieruchomości pozwaną położonej w G. przy ul. (...).

dowód: umowa kompleksowa – k. 43-43v wraz z ogólnymi warunkami umów kompleksowych – k. 34447v

Powodowa spółka wystawiła wobec pozwaną następujące faktury VAT wraz z notami odsetkowymi:

A) fakturę VAT nr (...) z tytułu rozliczenia za okres: 4 sierpnia 2015 do 2 października 2015 r. na kwotę 638,91 zł z terminem płatności do dnia 3 listopada 2015 r.

Faktura ta została wystawiona z tytułu opłat dystrybucji energii w tym okresie oraz zużycia energii elektrycznej w wielkości 989 kWh, wg faktycznego wskazania licznika od 41.687 kWh w dniu 4 sierpnia 2015 r. do 42.676 kWh w dniu 2 października 2015 r.

Jako pozostającą do zapłaty w fakturze tej wskazano łączną kwotę 707,69 zł, przy czym kwota 34,39 zł została określona, jako wynikająca z faktury (...).

Kwota 638,91 zł została przez pozwaną zapłacona w dniu 15 kwietnia 2016 r.

B) fakturę VAT nr (...) z tytułu rozliczenia za okres: 2 października 2015 r. do 31 marca 2016 r. na kwotę 1.808 zł z terminem płatności do dnia 7 listopada 2016 r. Faktura ta została wystawiona z tytułu opłat dystrybucji energii w tym okresie oraz zużycia energii elektrycznej w wielkości 2.838,85 kWh, wg szacunkowego wskazania licznika od 42.676 kWh do 45.514,85 kWh.

C) fakturę VAT nr (...) z tytułu rozliczenia za okres: 31 marca 2016 r. do 16 maja 2016 r. na kwotę 1.931,35 zł z terminem płatności do dnia 25 lipca 2016 r. Faktura ta została wystawiona z tytułu opłat dystrybucji energii w tym okresie oraz zużycia energii elektrycznej w wielkości 3.141,15 kWh, wg szacunkowego wskazania licznika od 45.514,85 kWh do 48.656 kWh.

D) notę odsetkową (...) na kwotę 0,38 zł z terminem płatności do dnia 25 lipca 2016 r. z tytułu odsetek naliczonych od kwoty 33,51 wynikającej z faktury (...) za okres od dnia 11 maja 2016 r. do dnia 8 lipca 2016 r.

E) notę odsetkową (...) na kwotę 21,27 zł z terminem płatności do dnia 7 listopada 2016 r. z tytułu odsetek naliczonych od kwoty 33,51 wynikającej z faktury (...) za okres od dnia 16 kwietnia 2016 r. do 10 maja 2016 r. do dnia 8 lipca 2016 r.

r. (w kwocie 0,16 zł) oraz z tytułu odsetek naliczonych od kwoty 638,91 zł wynikającej z faktury (...) za okres od dnia 4 listopada 2015 r. do 15 kwietnia 2016 r., tj. do dnia zapłaty kwoty 638,91 zł (w łącznej wysokości 21,11 zł).

dowód: faktury VAT i noty odsetkowe k. 70-70v-12 i 38-41

W okresie do czerwca i lipca 2015 r. powodowa spółka dokonywała zmiany systemu bilingowego, w konsekwencji czego w naliczeniach za ten okres czasu pojawiały się błędy.

Po zmianie systemu bilingowego nastąpiło wyzerowanie naliczeń dokonanych w dotychczasowym systemie i wygenerowanie rozliczeń w nowym systemie.

Ostatni rachunek z należnością inną niż ryczałtowa pozwana wystawiła pozwanej w październiku 2015 r. o wartości: 638,91 zł (wskazanej w fakturze (...)) i 34,39 zł (wskazanej w fakturze (...)). Kolejne naliczenia widniejące w starym systemie bilingowym za okres od października 2015 r. do października 2016 r. wynosiły 6 razy po 98,58 zł.

dowód: kopia artykułów prasowych – k. 157-159; wydruk obrazu z systemu eBOK pozwanej – k. 160-161

Po otrzymaniu z Sądu odpisu pozwu wraz z odpisem nakazu zapłaty w imieniu pozwanej jej mąż K. B. (1) złożył telefoniczną reklamację dotyczącą dokonanych wobec pozwanej naliczeń, kwestionując wartości należności wskazanych przez powoda w pozwie.

W wyniku rozpoznania tej reklamacji został on poinformowany o skorygowaniu wystawionej wobec pozwanej faktury obejmującej okres od 31 marca 2016 r. do dnia 16 maja 2016 r. z uwagi na zawyżenie wskazanego w niej stanu licznika i w konsekwencji ustaleniu stanu zadłużenia pozwanej wynikającego z tej faktury na kwotę 494,41 zł.

dowód: nagrania rozmów na CD – k. 123 i 172; stenogramy tych rozmów sporządzone przez pełnomocnika pozwanej – k. 100-100v i 188-198; zeznania świadka K. B. – k. 164v-165

W związku ze sprzedażą domu, do którego w oparciu o wyżej wskazaną umowę dostarczana była energia elektryczna, wraz z nabywcami ten nieruchomości pozwana w dniu 15 kwietnia 2016 r. dokonała sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego, w treści którego zostało wskazane, iż stan licznika zużycia energii elektrycznej w tym dniu wynosił 46.044,67 kWh.

Pozwana nie wypowiedziała umowy łączącej jej z powodową spółką. Rozwiązanie tej umowy nastąpiło dopiero z dniem 16 maja 2016 r., kiedy to nabywczyni nieruchomości pozwanej i jej męża – zawarła z powodową spółką umowę kompleksową dostawy na jej rzecz energii elektrycznej do nieruchomości położonej w G., przy ul. (...). Podpisując tę umowę M. M. (1) wskazała, że żąda ustalenia wejścia tej umowy w życie z dniem sprawdzenia przez powoda układu pomiarowo-rozliczeniowego.

Pierwsza faktura wobec M. M. (1) została przez powoda wystawiona w dniu 20 marca 2017 r. i obejmowała okres od dnia 16 maja 2016 r. do 31 stycznia 2017 r. Wartość wskazań licznika w tym okresie została przez powoda wskazana jako: w dniu 16 maja 2016 r. – 48.656 kWh, zaś w dniu 31 stycznia 2017 r. – jako 48.953, (...). Naliczenie tych wartości nastąpiło w oparciu wskazania licznika dokonującego rozliczenia również w czasie w wcześniejszym także na rzecz pozwanej.

W dniu 5 maja 2017 r. doszło do wymiany dotychczasowego licznika. Do tego czasu za okres od 31.01.2017 r. do 4 maja 2017 r. wartość zużyte przez M. M. (1) energii elektrycznej ustalono w oparciu o wskazania pierwotnego licznika, w dniu 31 stycznia 2017 r. w wielkości 48.953, (...), zaś w dniu 4 maja 2017 r. w wielkości 50.198 kWh.

dowód: protokół zdawczo-odbiorczy – k. 127; umowa kompleksowa zawarta z M. M. – k. 174-174v, faktura wystawiona M. M. za okres do 31.01.2017 r. – k. 175-176; faktura wystawiona M. M. za okres od 31.01.2017 r. – k. 177-177v

W fakturze korygującej fakturę Vat (...) powód wskazał, że w miejsce danych odczytowych za okres od dnia 31 marca 2016 r. do dnia 16 maja 2016 r. wskazanych pierwotnie w wysokości wartości od 45.514,85 kWh do 48.656 kWh –

winno było zostać wskazane zużycie w wysokości wartości od 45.514,85 kWh do 46.294 kWh. W konsekwencji czego zamiast wynagrodzenia w wysokości 1.931,35 zł pozwana powinna była zostać obciążona należnością w wysokości 494,41 zł.

W fakturze tej jako należność z tytułu dystrybucji w tym okresie czasu wskazano wartość 144,39 zł netto (+23Vat) oraz cenę jednostkową 1 kWh w wielkości 0,2521 zł netto (+23% Vat).

dowód: faktura korygująca wezwanie do zapłaty – k. 42

Sąd zważył, co następuje

Wskazany stan faktyczny został ustalony w oparciu o wyżej wymienione dokumenty, których treść, w przeciwieństwie do ustalenia skutków z niej wynikających nie była przez strony kwestionowana. Podstawę ustaleń stanowiła także treść przedłożonych przez strony nagrań rozmów telefonicznych przeprowadzonych przez męża pozwanej z pracownikiem powodowej spółki wraz ze sporządzonymi przez stronę pozwaną stenogramami tych rozmów oraz w oparciu o spójne z wyżej wymienionymi dokumentami zeznania świadka K. B. (1), tj. w zakresie okoliczności złożenia w imieniu pozwanej reklamacji dotyczącej zadłużenia oraz okoliczności dokonania przez powoda korekty ostatniej z faktur do kwoty 494,41 zł. W pozostałym jednak zakresie, a więc w części dotyczącej twierdzeń o pełnym uregulowaniu przez pozwaną należności wobec powoda – z przyczyn wskazanych w dalszej części uzasadnienia, Sąd zeznania tego świadka uznał za niewiarygodne. Sąd nie przeprowadził dowodu z przesłuchania pozwanej, albowiem w sposób nieusprawiedliwiony nie stawiała się ona na rozprawie w dniu przeznaczonym na jej przesłuchania, pomimo skutecznego wezwania jej w tym zakresie (vide k. 165 i 179). Podstawy ustaleń faktycznych nie stanowiły także zeznania przesłuchanego w charakterze świadka A. M., albowiem osoba ta nie posiadała wiedzy na temat przedmiotu sprawy.

W świetle tak ustalonego stanu faktycznego sprawy, w ocenie Sądu, w zakresie podtrzymywanego przez powoda powództwa, w przeważającej części zasługiwało ono na uwzględnienie.

Biorąc bowiem pod uwagę zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności przedłożoną przez powoda umowę o numerze (...), Sąd ustalił i przyjął ponad wszelką wątpliwość, iż strony niniejszego procesu łączyła umowa kompleksowa zawarta w dniu 23 listopada 2009 r., której przedmiotem była sprzedaż energii elektrycznej i świadczenie usługi przesyłowej; powód zaś domagał się od pozwanej zapłaty z tytułu opłat naliczonych za zużytą energię elektryczną i opłat związanych z usługą dystrybucji (tj. opłaty przesyłowej, abonamentowej i przejściowej) za poszczególne okresy wskazane w wystawionych fakturach VAT oraz naliczonych od tych należności odsetek ustawowych za opóźnienie w terminie ich płatności. Umowa ta łączyła strony do dnia 16 maja 2016 r., a więc do dnia zwarcia przez M. M. (1) umowy, na podstawie której do nieruchomości położonej przy W. 5 w G. powód zobowiązał się dostarczać na rzecz tej właśnie osoby. Do tego jednak dnia, stroną umowy zawartej z powodem pozostawała pozwana i to ona z tego tytułu była też osobą zobowiązaną do uiszczenia należności wynikających z dostawy i zużycia dostarczonej przez powoda energii.

Sąd w ocenie Sądu uwzględnieniu podlegała w całości żądana przez powoda z tytułu zużytej energii elektrycznej i opłat związanych z usługą dystrybucji kwota udokumentowana fakturą VAT nr (...) z tytułu rozliczenia za okres: 2 października 2015 r. do 31 marca 2016 r. na kwotę 1.808 zł. Wskazana w tej fakturze należność została przez powoda naliczona za zużycie energii elektrycznej od poziomu 42.676 kWh w dniu 2 października 2015 r. do poziomu 45.514,85 kWh w dniu 31 marca 2016 r. Uznając powyższe wskazanie za prawidłowe Sąd miał na uwadze, że wcześniejsza wystawiona przez powoda, a opłacona przez pozwaną w dniu 16 maja 2016 r., faktura (...) wystawiona za okres od 4 sierpnia 2015 r. do 2 października 2015 r. dokumentował zużycie końcowe w dniu 2 października 2015 r. właśnie w ilości 42.676 kWh, co czyniło prawidłową początkową wartość ustalenia zużytej energii w omawianej fakturze VAT nr (...). S. tego zużycia pozwana nie kwestionowała, a nadto, jakkolwiek z opóźnieniem, to jednak należność wynikającą z tego stanu zużycia (w kwocie 638,91 zł) zapłaciła na rzecz powoda, jak już wskazano, w dniu 16 maja 2016 r. Także końcowy stan zużycia energii wskazany w fakturze (...) niewątpliwie pozostawał prawidłowy, skoro w okresie późniejszym, tj. dniu 15 kwietnia 2016 r., w związku ze sprzedażą domu, w protokole zdawczo-odbiorczym sama pozwana stan tego zużycia potwierdziła na poziomie wyższym, tj. w ilości 46.044,67 kWh. Brak więc było jakichkolwiek

podstaw do uznania, iż w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy pozwana nie pozostawała zobowiązana do uiszczenia na rzecz powoda należności za zużytą energię w ilości wskazanej przez niego w fakturze VAT nr (...). W szczególności dowodem przeciwnym temu ustaleniu nie była treść zeznań świadka K. B. (1), który przywoływał treść przeprowadzonej przez niego rozmowy telefonicznej z pracownikiem powoda, w której podano mu, iż całkowity stan jego zadłużenia na połowę kwietnia 2016 r. wynosi właśnie owe 638,91 zł. Było to bowiem zadłużenie widniejące w poprzednim systemie bilingowym powodowej spółki, który – jak sama wykazała to pozwana przedstawiając wydruki z gazet oraz historię jej rozliczeń z powodową spółką w tym właśnie systemie – zdarzało się, że zawierał błędy. Taki błąd, polegający na nie naliczaniu pozwanej faktycznego zużycia energii przez pozwaną w okresie od października 2015 r. do czasu zakończenia umowy z powodem, dotyczył także pozwanej. Świadczył o tym dobitnie stan zużycia przez nią energii wskazany w fakturze nr (...) wystawionej za okres od 4 sierpnia 2015 r. do 2 października 2015 r., w której zużycie końcowe wskazano w ilości 42.676 kWh, porównany ze stanem zużycia przez nią energii wskazanym w protokole z dnia 15 kwietnia 2016 r., który to stan zużycia był wszak o ponad 3 tysiące kWh wyższy. Jednocześnie pozwana nie wykazała by dokonując płatności na rzecz powoda dokonała na jego rzecz uiszczenia wynagrodzenia za energię w tej właśnie wielkości i za ten okres.

Uwzględnieniu podlegało także żądanie zasądzenia przez pozwaną wynagrodzenia za usługę dystrybucji i zużycia energii elektrycznej za okres od dnia 1 kwietnia 2016 r. do dnia 16 maja 2016 r. Jak już wyżej wskazano pozwana w tym czasie pozostawała stroną umowy zawartej z powodem. Z tego też tytułu pozostawała podmiotem zobowiązanym do uregulowania na rzecz powoda należności za energię dostarczoną przez powodową spółkę do budynku określonego w punkcie poboru. Dlatego też kwestia pozostawiania, bądź też nie pozostawiania przez pozwaną w tym czasie faktycznym dysponentem tego budynku, jak też faktycznego korzystania przez pozwaną z dostarczanej w tym okresie czasu przez powoda energii - pozostawała obojętna dla ustalenia biernej legitymacji procesowej w niniejszym procesie. Legitymację tę w spornym okresie wyznaczała bowiem okoliczność istnienia między stronami umownego stosunku zobowiązaniowego, z którego treści powód wywodził swoje roszczenie. W świetle zapisów umowy łączącej w tym czasie strony obowiązek uiszczenia na rzecz powoda należności wskazanych na wstępie obciążał pozwaną i była to okoliczność niezależna od faktu przysługiwania pozwanej tytułu prawnego do nieruchomości przy ul. (...) w G., czy też korzystania z tej nieruchomości. Stąd fakt przekazania przez pozwaną przedmiotowej nieruchomości M. M. (1) i jej mężowi nie wpływał sam przez się na treść umowy łączącej pozwanego z powodem i nie powodował jej automatycznego ustania. Przy czym, wskazać należy, że zasądzając na rzecz powoda należności za usługę dystrybucji energii w tym okresie czasu, jak też wielkość dostarczonej energii, Sąd wielkość tej energii uwzględnił wyłącznie w ilości wyznaczonej stanem końcowym pokrywającym się ze stanem zużycia widniejącym w przedstawionym przez pozwaną protokole zdawczo-odbiorczym. W ocenie Sądu powód nie wykazał bowiem, aby ponad ten stan w okresie od 16 kwietnia 2016 r. do dnia 16 maja 2016 r. wielkość dostarczonej energii faktycznie wynosiła dodatkowe naliczone przez powoda w korekcie zużycie w wielkości 205 kWh. Powód nie przedstawił bowiem nawet sposobu ustalenia tej wielkości, przez co wielkość tę Sąd ocenił jako dowolną, a przez to nieudowodnioną. W konsekwencji wysokość należności za ten okres czasu Sąd ustalił poprzez zsumowanie wskazanych w fakturze korygującej naliczeń z tytułu dystrybucji energii oraz wielkości zużycia energii w ilości 529,82 kWh (46.044,67 kWh – 45.514,85 kWh) przez jej cenę jednostkową, tj. 0,2521 zł za 1 kWh. Wielkości te, powiększone następnie o wartość podatku Vat w wysokości 23% odpowiadały zasądzonej przez Sąd kwocie 341,87 zł (277,95 zł netto +23% Vat).

Sąd uwzględnił także żądanie pozwu w zakresie roszczenia o zapłatę przez pozwaną sumy skapitalizowanych odsetek objętych notą odsetkową nr (...) na kwotę 21,11 zł, tj. z tytułu odsetek naliczonych od kwoty 638,91 zł wynikającej z faktury (...) za okres od dnia 4 listopada 2015 r. do 15 kwietnia 2016 r., tj. do dnia zapłaty kwoty 638,91 zł. Zostało bowiem przez powoda wykazane, że wynikająca z faktury (...) należność za zużytą przez pozwaną w tym czasie energię została przez nią uregulowana z opóźnieniem określonym w zakresie ten należności w omawianej nocie.

Sąd nie uwzględnił natomiast wskazanego w tej nocie naliczenia odsetek od należności w wysokości 33,51 zł, podobnie jak i żądania zasądzenia samej tej należności, gdyż w ocenie Sądu powód nie wykazał z jakiego tytułu i w związku z jakim zobowiązaniem pozwana pozostawała zobowiązana względem niego do zapłaty tych kwot. W szczególności należność ta nie wynikała z treści przywołanej jako jej dowód przez powoda faktury (...). Wskazana w tej fakturze jako

wynagrodzenie za dostawę energii w okresie 4 sierpnia 2015 r. do dnia 2 października 2015 r. kwota 638,91 zł została bowiem przez pozwaną uiszczona w dniu 15 kwietnia 2016 r., zaś pozostałe wymienione w tej fakturze zadłużenie w wysokości 34,39 zł zostało określone, jako wynikające z faktury (...), która do akt sprawy nie została nawet przez powoda złożona.

W tym stanie rzeczy na zasadzoną w pkt. I wyroku należności w wysokości 2.170,98 zł składały się wyżej wymienione należności w wysokości: 1.808 zł, 341,87 zł i 21,11 zł, które zostały zasądzone w oparciu o przepis art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 755). dotyczący umowy kompleksowej, na podstawie której odbywa się dostarczanie energii elektrycznej i która to umowa jest umową zawierającą zarówno postanowienia umowy sprzedaży, jak i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji energii. Na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądził również od pozwanej odsetki ustawowe za okres od dnia 12 lipca 2017 r., tj. od dnia następnego doręczeniu pozwanej odpisu pozwu. Pozwana skutecznie zakwestionowała bowiem datę płatności wskazaną w wystawionych przez powoda, a uwzględnionych przez Sąd fakturach.

W pkt. II wyroku w zakresie cofniętego powództwa, tj. w części obejmującej roszczenie o zapłatę kwoty 1.436,94 zł postępowanie w sprawie zostało umorzone na podstawie art. 355 §1 kpc, zaś w pozostałym zakresie - oddalone, o czym orzeczono na podstawie art. 535 §1 kc w zw. z art. 6 kc a contrario.

Fakt częściowego utrzymania się przez powoda ze zgłoszonym w pozwie roszczeniem znalazł swoje odzwierciedlenie w treści rozstrzygnięcia o kosztach procesu zawartego w wyroku. W zakresie żądania różnicy pomiędzy dochodzoną kwotą 3.794,51 zł, a sumą zasądzonej od pozwanej kwotą 2.170,98 zł pozwana została bowiem uznana za wygrywającą spór. W konsekwencji Sąd uznał, że powód w stosunku do pierwotnie zgłoszonego roszczenia utrzymał się w 57%, pozwana zaś w pozostałej części.

Na koszty procesu składały się koszty poniesione przez stronę powodową w postaci: uiszczonej części opłaty od pozwu w kwocie 48 zł oraz wydatek związany ze sposobem uiszczenia w postaci opłaty w wysokości 0,48 zł, a także wynagrodzenie z tytułu kosztów zastępstwa procesowego strony powodowej przez występującego w sprawie radcę prawnego, które to wynagrodzenie zostało ustalone w wysokości pojedynczej stawki minimalnej przewidzianej w §2 pkt 3 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015 poz. 1804), tj. w kwocie 900 zł. Strona pozwana poniosła natomiast koszty jej zastępstwa procesowego przez występującego w sprawie radcę prawnego, które również zostało ustalone w wysokości pojedynczej wyżej opisanej stawki minimalnej, tj. w kwocie 900 zł. W konsekwencji łączne koszty procesu poniesione przez strony wyniosły 1.848,48 zł. Jak to już wyżej wskazano powód z roszczeniem swym utrzymał się w 57%. Stosownie więc do przewidzianej w art. 100 kpc zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu – pozwaną obciążało 57% całości poniesionych przez strony kosztów procesu, czyli 1.053,63 zł. Jeżeli więc pozwaną obciążały koszty w kwocie 1.053,63 zł, a poniosła je jedynie w wysokości 900 zł - to różnica tych kwot, czyli 153,63 zł podlegała zasądzeniu od niej na rzecz powoda.

Wbrew wnioskowi pełnomocnika pozwanej Sąd nie znalazł w niniejszej sprawie podstaw do obciążenia powoda całością kosztów procesu, bądź też do odstąpienia od obciążania nimi pozwanej. Stanowisko procesowe pozwanej, która do dnia zamknięcia rozprawy kwestionowała żądanie pozwu i pomimo przedstawionej przez powoda korekty nie dokonała jakiegokolwiek wpłaty na jego rzecz tytułem należnego mu wynagrodzenia za dostarczoną jej energię elektryczną, nie znajdowało bowiem uzasadnienia. W sprawie nie zaszły też żadne uzasadnione wyjątkowe okoliczności, które przemawiałyby za zastosowaniem względem pozwanej dobrodziejstwa przewidzianego w art. 102 kpc.

W ostatnich dwóch punktach wyroku Sąd na mocy art. 83 ust. 1 i 2 oraz art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r., Nr 167, poz. 1398 ze zm.) nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa - tutejszego Sądu odpowiednio od pozwanego kwotę 29 zł, która odpowiadała 57% wysokości wyłożonej tymczasowo przez Skarb Państwa części nieuiszczonej przez powoda opłaty od pozwu, zaś od powoda pozostałą część tej wyłożonej tymczasowo części opłaty, tj. 23 zł.

SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda oraz pełnomocnikowi pozwanej,
3. akta z wpływem lub za 30 dni.

G., dnia 7 stycznia 2019 r.